

Geçmişime Baktığımda Liseli Bir Gençkızın Kendi Hayaline Yürümesi

– Mosell 07 · 07 Mart 2015

.....

.....

.....

İş bulmak amacıyla İstanbul`a Liseyi bitirmiştim evde boş aylak aylak oturmaktansa herkes gibi benimde bir memur kardeşim vardı . İş yeri yukarıda bahsettiğim Şehir`deydi.Kendiside bir hastanede sağlıkçıydı. Bu Şehir`lede tanışmam ablam sayesinde oldu.Kendisine Teşekkürü bir borç bilirim. Ablam bizim evin ilk Öğretmen`iydi.

Yinede ona çok şey borçluyum herkesin bir ablası olsun, benim ablam kendinden çok bizi düşünürdü. Aldığı memur maaşı ile bir ev tuttu bana kolaylık olsun diye.

Oysa kendisi Devletin Lojmanında kalıyordu. Kendi rahatını bozdu , benim bir yerlere gelebilmem için. Bana iş arama buluşlarında yani müracatlarında sağdan soldan araştırıyordu.

Kendisi büyük bir yerde olduğu için çevre genişti, her an iş bulunuyordu da ben beğenmiyordum. Neden Köydeki Çalışma ağırda olsa baskılayıcı değildi.

Özgür düşünüyordun , emir çok az alıp, paşa gönlünce yapardın. Burada öyle olmadığını anladım. Çok baskılayıcı geliyordu bana. Geldikten sonrada hep Köyüme gitmeyi pilanlıyordum .

Şehir hayatı buysa biz herşeyi bol bol yiyip içip geniş yaşıyorduk. Orasının kesekâğıdı işi olduğunu öğrendim.

Ne alırsan kilo işi . Bizde öyle kilo değil Ambarlara bakardık. Ye ye bitmez. Doktor bürosunda hastaların yanında bir nevi bir Hemşire gibi üzerlerini açmada , iğne falan vurulması gereken yerde yardımcı olmak.

Piskolog`da zaten gelenler baya ağır bir tranvayla geliyorlardı.

Bende bayağı korkmuştum ve kendi kendime üzülüyordum.

Hastaların bekleme odasındaki kül tablalarınında boşaltırmısın kızım deyince Doktor bey Ricayla , bende kül tablası dökmem için okumadım burada çalışamayacağımı ,

benim böyle ufak işlerlelelelele işim olmaz artık başladım benim ailem varlıklı bana bunu revamı

(Uygunmu , münasipmi .) görüyorsunuz gider babamın tarlasında çalışırım , benim babam zengin demiştim.

Gerçektende öyleydi Babam bize el işi ve el aşu yedirmedi kendi emeğinin terini yedirdi, giydirdi. Şimdiki düşünceme görede babam kendi işinin patronuydu. Çalışkan vede verimli insandı.

Bir okadarda çok akıl danışılan insandı. Köylüler hep akıl alırlardı. Herhalde onlarda tarım üzerine bilgilenirlerdi, galiba babamdan alacakları başrölde sorulan sorularda tarım bilgisidir. Toprağı nasıl

işletirizde verimi nasıl artırabiliriz diye. Babam ziraat mühendisleri gibiydi toprakla.

Derdi kızım bakarsan bağ , bakmazsan dağ olur .

Tabiyaı çok severdi. Bir okadarda ekolojik insandı.

Çevreye zarar vermezdi. Bir yeşil ağaç keserse yerine fidan dikerdi. Bizler kendi arazilerimizde sere serpe özgürce çalışırdık. Güneşin (30 , 35 dercede) altında . Sıkıştırılmış dört duvar arasındaki hayatlar değildi.

Doğayla sere serpe kendi işiyin patronusun orada emir az alırsın.

Dört ay çalışırsın sekiz ay yersin.

Çiftçilik buysa bencede zaten o zamanlarda teknolojiye gelmişti köylere biçer döverler, daha kolay oluyordu işleride az zamanda çok şeyler üretiyorsun.

İnsanlarda o zamanlarda fazlacada yorulmuyorlardı.

Biçer döverlerden öncede Patoslar vardı. Onlar biraz insan emeği gerektiren ağır işlemleri olan çalışma ortamıydı. Döverler gelince çiftçiler çok rahatlamışlardı.

Çok çalışkandık , tarlada da babam ve annemin eli ayağıydık

Kızlar olarak. Oğlanlar fazla vefalı değillerdi onların yolları bayağı bir ayrıydı ailemden uzaktı. Babamlar hep derlerdi oğlanların vefasızlığı karşısında sizin gibi On kızım daha olsaydı derlerdi.

Yani babam , kızlarının sayesinde büyük bir çiftciydi.

Elin işinin tozu bilene bana ağır gelmişti , O gençlik yıllarımda .

Zamanı geriye şimdiki zamana çevirseydim ; doktorda yaptığım işte kötü değilmiş. İnsanlar Çıraklıktan büyük hedeflerine merdiven , merdiven çıkararak ulaşırlar, orada azim etseydim benim bayağı bir kazancımda olacaktı.

Benim için kayıp değil kazanç kapısıda olacaktı.

19 / 11 / 2014.